

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1701/2019
06.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Слађане Накић Момировић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Вељковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Вујошевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3001/18 од 15.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3001/18 од 15.01.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3001/18 од 15.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 1202/15 од 29.01.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је потраживање тужиоца према туженом на име главног дуга у износу од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан испуњења, са законском затезном каматом почев од 01.01.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, утврђено је потраживање туженог према тужиоцу на име главног дуга у износу од 1.050.500,00 динара. Ставом трећим изреке, пребијена су узајамна потраживања тужиоца и туженог утврђења у ставовима 1. и 2. изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.144,32 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 01.01.2014. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 25.611,30 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3001/18 од 15.01.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртим и петом изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о међусобним потраживањима тужиоца (по основу зајма) и туженог (по основу извршених адвокатских услуга), те је извршено пребијање тих потраживања и тужени обавезан да плати тужиоцу 1.144,32 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Доносећи побијану одлуку судови су применили материјално право које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима парничних странака у истим или сличним чињенично правним ситуацијама. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевима као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке. При томе, приговор застарелости потраживања тужбеног захтева тужилац није истакао у првостепеном поступку, него тек у ревизији, што је супротно члану 372. став 2. ЗПП, а о застарелости потраживања суд не води рачуна по службеној дужности (члан 360. став 3. Закона о облигационим односима).

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 14.12.2015. године, а компензациони приговор истакнут је у одговору на тужбу од 26.01.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 1.050.500,00 динара, који према средњем курсу НБС на дан подношења компензационог приговора (1 евро = 118,6952 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност

40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић